

Tweede zondag van Pasen – Beloken Pasen

Eerste lezing: *Handelingen 2,42-47*

De inwoners van Jeruzalem bleven trouw aan het onderricht van de apostelen, vormden met elkaar een gemeenschap, braken het brood en wijdden zich aan het gebed. De vele tekenen en wonderen die de apostelen verrichtten, vervulden iedereen met ontzag. Alle gelovigen bleven bijeen en bezaten alles gemeenschappelijk. Ze verkochten al hun bezittingen en verdeelden de opbrengst onder degenen die iets nodig hadden. Elke dag kwamen ze trouw en eensgezind samen in de tempel, braken het brood bij elkaar thuis en gebruikten samen hun maaltijden in een geest van eenvoud en vol vreugde. Ze loofden God en stonden in de gunst bij het hele volk. De Heer breidde hun kring dagelijks uit met mensen die gered wilden worden.

Evangelie: *Johannes 20, 19-31*

Op de avond van de eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden. Jezus kwam in hun midden staan en zei: Ik wens jullie vrede. Na deze woorden toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen. Nog eens zei Jezus: Ik wens jullie vrede. Zoals de Vader Mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit. Na deze woorden blies Hij over hen heen en zei: Ontvang de heilige Geest. Als jullie iemand zijn zonden vergeven, dan zijn ze ook vergeven; vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven. Een van de twaalf, Tomas, was er niet bij toen Jezus kwam. Toen de andere leerlingen hem vertelden: Wij hebben de Heer gezien zei hij: Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zijde kan leggen, zal ik geloven. Een week later waren de leerlingen weer bijeen en Tomas was er nu ook bij. Terwijl de deuren gesloten waren, kwam Jezus in hun midden staan. Ik wens jullie vrede, zei Hij en daarna richtte Hij zich tot Tomas: leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zijde. Wees niet langer ongelovig, maar geloof. Tomas antwoordde: 'Mijn Heer. Mijn God.' Jezus zei tegen hem: 'Omdat je me gezien hebt geloof je? Gelukkig zij die niet zien en toch geloven. Jezus heeft nog veel meer wondertekenen voor zijn leerlingen gedaan, die niet in dit boek staan, maar deze zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de Messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leven zult bezitten in zijn naam.'

Overweging – Thema: Waar is God nu?

Er wordt verteld dat de duivel eens aan Sint-Maarten verscheen in de gedaante van Christus. De heilige liet zich echter niet voor de gek houden. Hij vroeg hem: 'Waar zijn jouw wonden?'

Voortdurend bereiken ons heel wat tv- en internetbeelden van gebieden waar mensen lijden. Soms even dringt het tot ons door, de pijn, de doodsangst, het verdriet van zoveel mensen in onze wereld. Hoe kun je Pasen vieren, feest van opstandig en leven, in een wereld van vernietiging en dood. Hoe kun je geloven in Gods kracht, in de overwinning van de liefde, als je zoveel agressie en leed ziet om je heen? Gelukkig zijn zij die zonder gezien te hebben, toch tot geloof komen. Voor sommige mensen in de gemeente van Johannes is de verrijzenis maar moeilijk te geloven. De manier waarop Jezus gestorven is, heeft diepe indruk op hen gemaakt. Uit angst houden ze hun deuren en ramen dicht. Dan komt totaal onverwacht Jezus in hun midden staan. Hij groet hen met de woorden: Vrede. Ik wens jullie vrede. En meteen daarna laat Jezus zijn wonden zien. Kijk, dit ben ik. Een mens die weet wat lijden en eenzaamheid is. De leerlingen zijn verbijsterd, maar tegelijkertijd gebeurt er ook iets met hen. Ze ervaren een onverwachte vrede in hun hart.

Opeens dringt het tot hen door dat niet alles verloren is. Jezus is niet meer alléén die lijdende en beschadigde mens, maar een stralende, nieuwe gestalte. Door zijn levensadem, de heilige Geest, krijgen ze weer nieuwe moed. Als er iets is wat deze leerlingen nodig hebben dan is het vrede en de moed. De kracht om het leven na een verlies van een dierbare mens weer op te kunnen pakken. Sta op, zegt Jezus en breng verder wat jullie ontvangen hebben. Zet mijn werk voort. Maak er wat van.

Tomas is er niet bij. Hij hoort het verhaal later. In eerste instantie reageert hij afwerend. Hij heeft zijn twijfels. Hij gelooft niet in iets vaags. Hij wil eerst Jezus zien. Hij wil zijn wonden zien, voelen. Hij wil voelen dat de levende dezelfde is als de gekruisigde. Pas als hij met eigen ogen ziet en ervaart dat lijden en dood niet het laatste woord hebben, komt hij tot geloof: Mijn Heer, mijn God. Het maken van contact met Jezus' wonden breekt zijn weerstand af. Hij verliest zijn verharding en laat zich tot in zijn diepste wezen raken door Jezus' liefde. Tomas heeft begrepen waar hij Jezus kan ontmoeten. Namelijk als hij heel dichtbij het lijden van mensen durft te komen. Jezus nodigt Tomas – maar ook ons – uit om de wonden aan te raken. Alle pijnlijke wonden – in vluchtelingen kampen, in hongergebieden en bij de slachtoffers van oorlog, maar ook ons eigen lijden onze pijn en verdriet. Het zijn allemaal 'Christus' wonden. Ieder van ons draagt zijn eigen pijn en leed. Werken de natuur, wandelen of muziek kunnen helpen om deze wonden te helen. Zo willen de muziek en de woorden van Oosterhuis de wonden van deze aarde wegwassen. Zingen is troosten, herademen. Maar soms is het nodig om de wonden bloot te leggen, zodat ze kunnen genezen. Daar waar ik verwond ben, ben ik gevoeliger voor andere mensen. Ik begrijp hen beter. Daar waar ik verwond ben, kom ik in contact met eigen hart en word ik me bewust van mijn eigen broosheid. Door deze bewustwording word ik menselijker, barmhartiger en gevoeliger. Zo kunnen we als gewonde genezer iets betekenen voor elkaar. Maar wees voorzichtig. Mensen schermen vaak hun kwetsbare, hun zere plekken af. Het is dan ook een hele kunst om dat te doen. Je moet de tijd nemen om te vragen: Hoe gaat het ermee? Je moet je eigen verhaal even inhouden en je inleven in de ander. En niet te gauw onderbreken. De pijn die verteld wordt is altijd nieuw, wordt opnieuw gevoeld. We kunnen niet alle wonden, alle pijn in de wereld helen. Maar misschien mogen wij iets hebben van de eerste christen- gelovigen en trouw zijn aan ons gemeenschappelijk leven. We kunnen brood breken en delen en we kunnen onze bezittingen delen via de weggeefkast of de voedselbank. We kunnen elkaar tot steun zijn daar waar wij gewond zijn. Als we net als Tomas kunnen omgaan met de littekens dan zullen de deuren en ramen van mensen minder gesloten zijn.

Waar is God nu? uit *'De waterdruppel'* Ernst Marijnissen

We stonden aangetreden op het open terrein tussen de barakken. Het waaide en wij rilden in onze dunnen gevangenisplunje. De armen tegen ons lichaam gedrukt en dicht op elkaar. Vijf rijen menselijke ellende. Ik bevond me in de middelste rij en staarde recht vooruit naar die ene mens. Zijn gezicht was naar ons toegekeerd. De vluchtpoging was mislukt en nu was hij terug, overgeleverd aan een vuurpeloton. Ik mompelde: 'Waar is God nu?' De man naast me hoorde mijn gefluister. Hij knikte bijna onmerkbaar in de richting van de ter dood veroordeelde. 'Daar staat Hij.' Ik kon hem amper verstaan.